

i subjektivní znaky skutkové podstaty činu obžalované za vinu klade-
ného, věc dle Šu 288 čís. 1 tr. ř. vrátiti soudu své stolice k novému
projednání a rozhodnutí.

Čís. 1284.

**Dřívější amnestované trestné činy nejsou vůbec překážkou, by nebyl
povoleno podmíněčný odklad výkonu trestu, bylo-li v amnestii vysloveno,
že má být pokládáno, že amnestovaný nebyl pro přečin odsouzen.**

(Rozh. ze dne 5. října 1923, Kr II 429/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení
zmateční stížnost státního zastupitelství do usnesení zemského trestního
soudu v Brně ze dne 5. května 1922, jímž byl obžalovanému povolen
podmíněný odklad trestu, uloženého mu rozsudkem zemského trestního
soudu v Brně ze dne 17. března 1922.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost státního zastupitelství uplatňuje proti usnesení ze
dne 5. května 1922, jež sluší pokládati za dodatek k rozsudku, proti
obžalovanému vynesenu a proto, jakož i vzhledem na předpis po-
sledního odstavce Šu 7 zákona čís. 562/19 o podmíněném odsouzení při-
pustiti proti němu opravné prostředky jako proti rozsudku samému,
zmatek dle Šu 281 čís. 11 tr. ř., protože soud povolil obžalovanému
podmíněné odsouzení přes to, že obžalovaný odsouzen byl vojenskými
soudy v roce 1919 pro zločin k 8měsíčnímu žaláři a v roce 1920 pro
přečin k vězení na 6 týdnů, dovolává se amnestie, již obžalovanému
v obou případech trest byl prominut, jakož i právní následky odsouzení,
»takže jest pokládati za to, že nebyl odsouzen«. Zmateční stížnost po-
ukazuje na předpis Šu 2 zákona o podmíněném odsouzení, jenž v dru-
hém odstavci čítá lhůtu 5 a 10letou ode dne, »kdy byl trest právo-
platně prominut«, z čehož státní zastupitelství dovozuje, že prominutí
trestu amnestií nemá účinku, že by povolení podmíněného odkladu trestu
pro delikt ve lhůtě 5—10leté spáchaný nevyklučovalo. Než nemůže býti
pochyby, že president republiky, jenž dle Šu 2 tr. ř. může naříditi, že
trestní řízení nemá vůbec býti zahajováno, nebo, bylo-li zahájeno, má
býti zastaveno, takže k odsouzení ani nedojde, může též účinky a rozsah
amnestie právoplatných odsouzení dle volného uznání omeziti nebo roz-
šířiti, proto i vyloučiti následek odsouzení, jaký vysloven jest v Šu 2 zá-
kona o podmíněném odsouzení. Ježto v obou amnestiích, o něž tuto jde,
výslovně bylo uvedeno, že president republiky, vysloviv abolicí trestního
řízení, dosud k rozsudku nedospěvšího, při dotyčných právoplatných
odsouzeních nejen prominul trest i právní následky odsouzení vůbec,
nýbrž i nařídil, že má být pokládáno, že amnestovaní
nebyli pro tyto činy odsouzeni, nelze z takového odsou-
zení odvozovati ani účinek dle Šu 2 zákona o podmíněném odsouzení.

Není tedy právně pochybeno, že soud nalézací v těchto odsouzeních neshledal zákonné překážky proti povolení podmíněného odsouzení, i bylo proto zmateční stížnost veřejného obžalobce jako bezdůvodnou zavrhnouti.

Čís. 1285.

K dokonání krádeže stačí, byla-li věc vzata z moci dosavadního majitele věci a ukryta na místě, o kterém vlastník věci nevěděl, třebaž držba pachatelova nebyla dosud zabezpečena.

(Rozh. ze dne 6. října 1923, Kr I 265/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 29. prosince 1921, pokud jím byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem krádeže dle §§ 171, 176 II. b) tr. zák.

Důvody:

Právní posouzení věci jest bezvadné. Rozsudek zjišťuje, že obžalovaná teprve při domovní prohlídce, když pozorovala, že je prozrazena, vzala pokrývku z truhly a odevzdala ji poškozenému. K dokonání krádeže vyžaduje zákon v §u 171 tr. zák. odejmutí věci z cizí držby, pod níž v trestně právním smyslu vyrozumívá se fakticky poměr, záležející v tom, že někdo má věc ve své moci, takže s ní může dle libosti nakládati a osoby třetí z toho vyloučiti. Předpokladem dokonané krádeže je proto, by věc z moci dosavadního majitele přešla v moc zlodějovu. To se stalo v tomto případě tím, že obžalovaná vzala pokrývku ve zlodějském úmyslu z dosavadního místa jejího uschování a ukryla ji na místě, o kterém vlastník věci nevěděl. Takto zjednala si moc nad pokrývkou, tedy možnost, s ní nakládati, kterážto možnost byla odňata dosavadnímu vlastníku následkem jejího odejmutí a neznalosti místa, kde byla nyní schována. Držba ukradené věci nebyla sice v době odhalení činu ještě zabezpečena. Avšak odnětí držby bylo ukrytím věci skutečněno a tím krádež dokonána. Dle zákona není zapotřebí, by zloděj odnesl věc z místnosti jejího majitele a zajistil si zcela moc nad věcí nabytou. Může tudíž zakládati dokonanou krádež i pouhé ukrytí věci na místě činu, jen když je tím majiteli věci odňata možnost, s ní vládnouti. Tomu tak bylo v tomto případě, kde obžalovaná schovala pokrývku na místě, jejím zaměstnavateli neznámém, třeba se to stalo v jeho domě. Tytéž úvahy jsou směrodatnými i ohledině krádeže vajec, jež obžalovaná vzala na půdě a uschovala je dílem ve své posteli, dílem v ruční tašce, ukryté za truhlou, a nemůže býti řeči o pouhém bez-trestném jednání přípravném.

Čís. 1286.

Zločin veřejného násilí dle §u 98 písm. b) tr. zák.

Vyhrůžka jednáním, jež samo o sobě jest právně přípustno, stává se